

Harry Potter en de Halfbloed Prins

Van dezelfde auteur:

Harry Potter en de Steen der Wijzen

Harry Potter en de Geheime Kamer

Harry Potter en de Gevangene van Azkaban

Harry Potter en de Vuurbeker

Harry Potter en de Orde van de Feniks

Harry Potter en de Relieken van de Dood

De Vertelsels van Baker de Bard

Fabeldieren en Waar Ze Te Vinden

Zwerkbal Door de Eeuwen Heen

J.K. ROWLING

Harry Potter

EN DE HALFBLOED PRINS

Vertaling Wiebe Buddingh'

De Harmonie Amsterdam

Aan Mackenzie,
mijn beeldschone dochter,
draag ik
haar tweeling van inkt en papier op

DE ANDERE MINISTER

Het was tegen middernacht en de premier zat alleen in zijn werkkamer. Hij las een lang memo dat hij onmiddellijk weer vergat, zonder dat er ook maar één greintje van de inhoud bleef hangen. Hij wachtte op een telefoontje van de president van een ver land en had eigenlijk weinig ruimte in zijn hoofd voor iets anders behalve de vraag wanneer die stomme kerel nou eindelijk eens zou bellen, terwijl hij probeerde de onaangename herinneringen aan een lange, vermoeiende en lastige week te onderdrukken. Hoe meer hij zijn best deed om zich te concentreren op de tekst die voor hem lag, hoe duidelijker hij het gezicht zag van een van zijn politieke tegenstanders, dat hem vol leedvermaak aankeek. Deze tegenstander was 's avonds op het nieuws geweest, niet alleen om alle verschrikkelijke dingen op te sommen die de afgelopen week gebeurd waren (alsof iemand daar nog aan herinnerd hoefde te worden), maar ook om uit te leggen waarom die rampen stuk voor stuk geheel aan de regering te wijten waren.

De bloeddruk van de premier steeg zodra hij aan die beschuldigingen dacht, want ze waren oneerlijk en ook niet waar. Hoe had de regering in hemelsnaam kunnen voorkomen dat die brug instortte? Het was schandalig als mensen insinueerden dat er te weinig geld uitgegeven werd aan onderhoud. De brug in kwestie was nog geen tien jaar oud en zelfs de grootste deskundigen konden niet verklaren waarom hij plotseling doormidden was gebroken en er minstens tien auto's in de waterige diepte van de rivier waren gestort. En hoe durfden ze zelfs maar te suggereren dat een tekort aan blauw op straat tot die twee gruwelijke en veelbesproken moorden had geleid? Of dat de regering op de een of andere ma-

nier had moeten voorzien dat een totaal onverwachte orkaan het zuidwesten van het land zou teisteren en tot zoveel materiële schade en verlies aan mensenlevens zou leiden? En was het zijn schuld dat een van zijn onderministers, Herbert Corvers, juist deze week had uitgekozen om zich zo vreemd te gedragen dat hij voortaan heel wat meer tijd zou doorbrengen met zijn gezin?

‘Het land is in de greep van een grimmige sfeer,’ had zijn tegenstander verklaard, terwijl hij nauwelijks moeite deed om een brede grijns te verbergen.

Dat was helaas maar al te waar. De premier merkte het zelf: de mensen leken een stuk somberder dan gewoonlijk. Zelfs het weer werkte niet mee. Half juli en dan steeds die klamme mist... het klopte niet, het was niet normaal...

Hij sloeg de tweede pagina van het memo om, zag hoeveel hij nog moest lezen en besloot het bijltje erbij neer te gooien. Hij rekte zich uit, met zijn armen boven zijn hoofd, en liet zijn blik neerslachtig door de kamer gaan. Het was een fraai vertrek, met een rijk bewerkte marmeren schouw tegenover de hoge schuiframen, die nu dicht waren om de ongebruikelijke kilte buiten te sluiten. De premier huiverde een beetje, stond toen op, liep naar het raam en staarde naar de dunne nevel die langs het glas streek. Op dat moment, terwijl hij met zijn rug naar de kamer stond, hoorde hij achter zich iemand kuchen.

Hij verstijfde, neus aan neus met zijn geschrokken spiegelbeeld in het donkere glas. Hij had dat kuchje eerder gehoord. Hij draaide zich heel langzaam om en keek door de lege kamer.

‘Hallo?’ zei hij, in een poging dapperder te klinken dan hij zich voelde.

Heel even koesterde hij tegen beter weten in de hoop dat hij geen antwoord zou krijgen, maar vrijwel direct hoorde hij een kortdate en zelfverzekerde stem, die klonk alsof hij een van tevoren opgestelde tekst oplas. De stem was afkomstig – dat had de premier na het kuchje direct beseft – van het kikkerachtige mannetje met de lange, zilvergrijze pruik dat afgebeeld stond op een klein, vuil olieverfschilderij in de verste hoek van de kamer.

‘Aan de Dreuzelepremier. Overleg noodzakelijk. Gaarne zo spoe-

dig mogelijk antwoord. Hoogachtend, Droebel.’ De man op het schilderij keek de premier vragend aan.

‘Eh,’ zei de premier. ‘Nou... het komt eigenlijk niet goed uit... ik verwacht een telefoontje... de president van...’

‘Dat kan geregeld worden,’ zei het portret onmiddellijk. De moed zonk de premier in de schoenen. Daar was hij al bang voor geweest.

‘Maar ik zat te wachten op –’

‘We zullen zorgen dat de president het telefoontje vergeet. In plaats daarvan belt hij morgen,’ zei het mannetje. ‘De heer Droebel wil u zo spoedig mogelijk spreken.’

‘Ik... o, goed dan,’ zei de premier zwakjes. ‘Ja, laat Droebel maar komen.’

Hij liep haastig terug naar zijn bureau en deed zijn das goed. Net toen hij was gaan zitten en een hopelijk ontspannen en kalme uitdrukking had aangenomen, laaiden er groene vlammen op in de lege haard onder de marmeren schoorsteenmantel. De premier probeerde niets van verbazing of schrik te laten blijken terwijl er een gezette, razendsnel rondtollende man in de vlammen verscheen. Een paar tellen later stapte de man vanuit de haard op het fraaie, antieke kleed en klopte de as van zijn lange mantel met krijtstreep. Hij had een lindegroene bolhoed in zijn hand.

‘Ah... premier,’ zei Cornelis Droebel. Hij stapte met uitgestoken hand op de eerste minister af. ‘Leuk om u weer te zien.’

De premier kon niet zeggen dat dat genoegenede was en dus zei hij niets. Hij was absoluut niet blij om Droebel te zien. Zijn eerdere bezoeken waren niet alleen op zich al angstaanjagend geweest, maar hadden hem ook steeds slecht nieuws gebracht. Bovendien zag Droebel er afgetoed uit. Hij was magerder, kaler en grijzer en zijn gezicht was ingevallen. De premier had vaker politici gezien die er zo uitzagen en dat voorspelde nooit veel goeds.

‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’ zei hij, terwijl hij Droebel heel even een hand gaf en naar de hardste stoel gebaarde die voor zijn bureau stond.

‘Ik weet eigenlijk niet goed waar ik beginnen moet,’ mompelde

Droebel. Hij schoof de stoel bij, ging zitten en legde zijn groene bolhoed op zijn knieën. ‘Wat een week, wat een week...’

‘U ook al?’ zei de premier stijfjes. Hij hoopte zo duidelijk te maken dat hij al meer dan genoeg aan zijn hoofd had zonder ook nog eens met de problemen van Droebel te worden opgezadeld.

‘Ja, natuurlijk,’ zei Droebel. Hij wreef vermoeid in zijn ogen en keek de premier nors aan. ‘Ik heb dezelfde week achter de rug als u. De Brokdalbrug... de moord op Vonk en Bonkel... en dan zwijg ik nog over dat gedoe in het zuidwesten van het land...’

‘Wilt – eh – dus – ik bedoel – waren úw mensen betrokken bij die – die voorvallen?’

Droebel keek de premier streng aan.

‘Uiteraard,’ zei hij. ‘U snapt inmiddels toch wel wat er aan de hand is?’

‘Ik...’ hakkelde de premier.

Juist daardoor had hij zo’n hekel aan de bezoeken van Droebel. Hij was tenslotte premier en vond het niet prettig om als een domme schooljongen in de hoek te worden gezet, maar zo was het vanaf zijn allereerste ontmoeting met Droebel op zijn allereerste avond als premier gegaan. Hij herinnerde het zich als de dag van gisteren en wist dat het hem tot aan zijn dood zou blijven achtervolgen.

Hij had destijds in zijn eentje in deze zelfde kamer gestaan en genoten van de triomf die hij behaald had na al die jaren van dromen en gekonkel. Plotseling had er achter hem iemand gekucht, net als nu, en toen hij zich omdraaide had dat lelijke kleine portret tegen hem gepraat en aangekondigd dat de Minister van Toverkunst elk moment kon arriveren om zich voor te stellen.

Vanzelfsprekend had hij gedacht dat de lange campagne en de stress van de verkiezingen hun tol van hem geëist hadden. Hij was zich doodgeschrokken toen er opeens een portret tegen hem was gaan praten, maar dat was niets vergeleken met de schok die hij gevoeld had toen iemand die beweerde dat hij een tovenaars was plotsklaps uit de haard gesprongen was en hem een hand gegeven had. Hij had geen woord kunnen uitbrengen tijdens Droebels vriendelijke praatje over de vele heksen en tovenaars die nog steeds in het geheim over de hele wereld leefden, of zijn verzekering dat hij zich

daar niet druk om hoefde te maken omdat het Ministerie van Toverkunst de verantwoordelijkheid had voor de hele tovergemeenschap en ervoor zorgde dat de niet-magische bevolking daar geen lucht van kreeg. Het was een lastige taak, zei Droebel, die alles omvatte van regels voor verantwoord bezemsteelgebruik tot het in toom houden van de drakenpopulatie (de premier herinnerde zich nog goed dat hij zich na die uitspraak even aan zijn bureau overeind had moeten houden). Vervolgens had Droebel de nog steeds met stomheid geslagen premier vaderlijk op zijn schouder geklopt.

‘Maakt u zich geen zorgen,’ had hij gezegd. ‘De kans is groot dat u me nooit meer zult zien. Ik val u alleen lastig als er bij ons echt iets ergs gebeurd is, iets wat waarschijnlijk zijn weerslag zal hebben op de Dreuzels – de niet-magische bevolking, bedoel ik. En ik moet zeggen dat u het een stuk beter opvat dan uw voorganger. Die probeerde me uit het raam te gooien. Hij dacht dat ik een grap was van de oppositie.’

Toen hij dat zei, had de premier eindelijk zijn stem hervonden.

‘Dus – dus dit is géén grap?’

Zijn laatste, vertwijfelde hoop was vervlogen.

‘Nee,’ had Droebel vriendelijk gezegd. ‘Nee, ik ben bang van niet. Kijk maar.’

En hij had het theekopje van de premier in een hamster veranderd.

‘Maar,’ had de premier ademloos gezegd, terwijl hij keek hoe zijn theekopje aan een hoekje van zijn volgende speech knaagde, ‘maar waarom – waarom heeft niemand me verteld...?’

‘De Minister van Toverkunst onthult zijn of haar identiteit alleen aan degene die op dat moment Dreuzelpremier is,’ had Droebel gezegd en hij had zijn toverstaf weer in zijn jasje gestopt. ‘Naar onze ervaring is dat de beste manier om geheimhouding te verzekeren.’

‘Maar waarom,’ had de premier geblaas, ‘waarom heeft een oud-premier me dan niet verteld –’

Toen hij dat zei, was Droebel in lachen uitgebarsten.

‘M’n beste collega, denkt u dat ú het ooit aan iemand zult vertellen?’

Nog nagrinnikend had Droebel een soort poeder in de haar gestrooid, was in de smaragdgroene vlammen gestapt en met een ruisend geluid verdwenen. De premier was roerloos blijven staan en besepte dat hij nooit van zijn leven ook maar iemand over deze ontmoeting zou durven vertellen. Wie zou hem in vredesnaam geloven?

Het had een tijdje geduurd voor hij de schok te boven was. Hij had eerst geprobeerd zichzelf wijs te maken dat Droebel inderdaad een hallucinatie was geweest, veroorzaakt door slaapgebrek tijdens de slopende verkiezingscampagne. In een vergeefse poging zich van alle herinneringen aan die onbehaaglijke ontmoeting te ontdoen had hij de hamster aan zijn nichtje gegeven, die er dolblij mee was geweest, en zijn privésecretaris opdracht gegeven het portret van het lelijke mannetje dat Droebels komst aangekondigd had te verwijderen. Tot ontzetting van de premier was dat echter onmogelijk gebleken. Nadat diverse timmerlui, een paar aannemers, een kunsthistoricus en de minister van Financiën stuk voor stuk vergeefs geprobeerd hadden het ding van de muur te wrikken, had de premier het maar opgegeven en besloten om gewoon te hopen dat het portret gedurende de rest van zijn premierschap roerloos en stil zou blijven. Hij had kunnen zweren dat hij af en toe vanuit zijn ooghoek zag hoe het mannetje op het portret geeuwde of aan zijn neus krabde en zelfs een paar keer wegliep uit de lijst, zodat er alleen een stuk modderbruin canvas overbleef. Maar hij had zich getraind om niet te veel naar het schilderij te kijken en steeds te denken dat hij zich dingen in zijn hoofd haalde als er zoiets gebeurde.

Maar drie jaar geleden, op een avond die veel op deze leek, toen de premier ook alleen in zijn kamer was geweest, had het portret opnieuw de komst van Droebel aangekondigd. Droebel was kletsnat en behoorlijk in paniek uit de haar komen rollen en voor de premier kon vragen waarom hij stond te druipen op het peperdure tapijt, was Droebel losgebarsten in een tirade over een gevangenis waar de premier nog nooit van gehoord had, een zekere 'Sereus' Zwarts, iets wat als Zweinstein klonk en een jongen, Harry Potter. De premier had er geen snars van begrepen.

